

איגרת ל"ג בעומר

לצוותי הוראה וחינוך, רכזי תנועות נוער וצנהלי יחידות נוער בשכונות

השנה נהיה מזורה לא מזירה

אנשי חינוך ורכזי תנועות נוער יקרים, שלום עליכם.

ערב ל"ג בעומר נמצא בפתח, ואנו שמחים לשתף אתכם בהמלצות חברתיות לקראת מדורת ל"ג בעומר בבתי הספר, בתנועות הנוער ובשכונות.

הידעתם?

- 1 ל"ג בעומר הוא אחד האירועים הכי מאתגרים חברתית של ילדינו.
- 2 20% מבני הנוער והילדים לא מוזמנים למדורה ונשארים לבד!
- 3 ילד/ה, נערה/ה שלא מוזמנים למדורה נושאים עימם רגשות קשים של דחייה חברתית, היות וסיפורי החוויה של לג בעומר נמשכים הרבה אחרי הערב עצמו.

כדי לסייע חברתית לילדינו, אנו ממליצים לקדם את ארבעת ההמלצות הבאות:

- 1 לקיים שיחה מקדימה + משחק חברתי מגבש יכולים להקטין משמעותית את אחוזי הילדים הדחויים.
- 2 ספרו את הקטע הבא, וערכו דיון בקבוצה על המשמעות של דחייה חברתית ועל ההשלכות שלה.
- 3 אנו בעמותת "כנפי דרור" מקדמים מעורבות הורית חברתית- צרו קשר לכחות עם הורה אחד בכיתה על מנת לוודא שכל הילדים מוזמנים למדורה.
- 4 אם נתקלתם בדחייה חברתית בכל סיטואציה לקראת ל"ג בעומר, פנו אל עמותת "כנפי דרור" ובקשו סיוע ועזרה בהתארגנות חברתית למדורה.
- 5 **פנו אלינו באתר, או התקשרו למוקד הסיוע והליווי של העמותה- 074-7117700**
- 6 עמותת "כנפי דרור" מזמינה אתכם להשתתף באתגר #מזורה לא מזירה בפייסבוק ובאינסטגרם ולהזמין לכחות חברה/ אחד/ת שלא התכוונו להזמין מראש.

פזמינים אתכם לפנות אלינו בכל בעיה או קושי בו נתקלתם בצהלך ההכנות לצדורות.

תה שמח!

צרו עמך קשר מוקד כנפי דרור 074-7117700 • kanfeydror@gmail.com • www.kanfeydror.org

סרקו את הקוד למכשיר נוספים

סיפור ל"ג בעומר

נכתב ע"י יערה כהן

את חודש מאי של שנת 2018 אני לעולם לא אשכח. עד היום כל ריח של עשן מחזיר אותי לתחילת הקיץ. למדורה. דנה ואני היינו חברות לכיתה, חלקנו חוויות, הלכנו יחד לתנועת הנוער ואפילו התאהבנו באותו ילד בכיתה. עד אז הכל היה טוב, הייתי ילדה מוקפת חברים, שמחה ומאושרת. ואז, לקראת ההכנות למדורת ל"ג בעומר, דנה החליטה להתרחק ממני. בהתחלה חשבתי שאמרתי משהו לא במקום, או שזה סתם יום גרוע, אבל בהמשך היום ניסיתי לברר איתה מה קורה וקיבלתי מן פרצוף חמוץ שאומר "תתרחקי ממני". זה המשיך בערב כאשר שלחתי לה הודעות, ולמרות שהיה וי כחול היא לא ענתה. משהו בי התחיל להתכווץ. ניסיתי לפנות אליה בהפסקות או להצטרף לחבורה שהייתה שלנו עד לא מזמן, אבל הרגשתי לחץ בחזה, עיניים דומעות ורצון לברוח. משהו בי התחיל להרגיש שאני מחוץ ללופ, ניסיתי לשחזר מחשבות ולקוות לטוב, אבל המחנק בגרון והמחשבה שנשארת לבד לקראת המדורה הגדולה לא נתנו לי לישון. ההכנות בכיתה לקראת המדורה היו בשיאן, כולם דיברו על מה מביאים והכינו רשימת מצרכים. שמעתי את דנה מזמינה גם חברות מהכיתה השנייה והלב שלי עוד יותר התכווץ. רציתי לצעוק לה "היי אני פה את לא רואה אותי? זאת אני שירי החברה שלך, עד לא מזמן". אבל שום קול לא יצא ממני. רק מחנק של דמעות, שפחדתי שיצא ויזלוג ממני החוצה לעיני כולם. הידיעה הזאת שמחר בערב אין לי את מי לחגוג את ל"ג בעומר ואין לי עם מי לחגוג לא נתנה לי מנוח. חזרתי הביתה מושפלת, עצובה ובעיקר דחוייה. איך הגעתי למצב הזה? מה עשיתי לא נכון עם דנה? האם אני שרופה לתמיד? איך אמשיך את השנה בכיתה? את מי לשתף?

ל"ג בעומר הגיע. השעה 18:00 ואני בחדר שלי עם הכרית על הראש. הטלפון שלי לא מצלצל ואין אפילו דפיקות בדלת, הבית ריק. אמרתי להורים שאני כבר יוצאת למדורה הכיתתית, כי לא היה לי אומץ לספר להם שלא הוזמנתי. ידעתי שכולם עסוקים באיסוף קרשים אחרונים למדורה וצעידה משותפת מהרחוב הראשי עד לחורשה שמצד שמאל.

כאב חד פילח לי את הלב והדמעות פרצו ממני החוצה, הבכי השתלט עלי ויצא ממני בקול חזק, הדמעות ירדו מהר והלב שלי פעם בחוזקה, אין לי חברים. אפילו לא אחת שחושבת עלי. שרוצה בחברתי, שאכפת לה ממני. שמישהו ידפוק בדלת ויוציא אותי מכאן!! אלוהים, תעשה שמורן או פנינה יבואו להזמין אותי, או לפחות ישלחו הודעה - בואי איתנו. אפילו דיקלה מהכיתה השנייה, שראתה אותי השבוע הולכת הביתה לבד, לא הציעה לי להגיע למדורה שלהם. ריח סמיק של עשן ומרשמלו נכנס לחדר. ריח של כאב, דמעות שיורדות בלי סוף, פחד ממה יקרה עכשיו והלאה. ריח של הבנה שאני כבר לא אסיים שם את השנה או בכלל. ריח שאני עד היום זוכרת כאילו זה קרה היום.

שאלות לדין

- איך את/ה היית נוהג בסיטואציה הזאת? מה היה עוזר לך?
- כצופה מהצד, היית פונה לדנה או אחת החברות בכיתה ומשכנע אותה להזמין את שירי?
- דחייה חברתית היא פצע לכל החיים-מה את/ה יכול לעשות עוד היום כדי למנוע את הדחייה הבאה?

